

A fost odată un împărat, și împăratul ăsta avea de jur împrejurul palatului său o pădure mare, că aproape nu-i mai dădeai de capăt, de întinsă ce era. Și-n pădurea cu pricina hălăduiau fel de fel de jivine. Și se întâmplă ca-ntr-o zi împăratul să trimită pe-un vânător de-al său în pădure, să împuște o căprioară. Dar vezi că vânătorul nu s-a mai întors...

– Te pomenești că i s-a întâmplat vreo nenorocire! zise împăratul către curtenii săi.

Și chiar a doua zi trimise alți doi vânători pe urmele celui dispărut. Dar, ca un făcut, nici aceștia nu se mai întoarseră.

A treia zi, dacă văzu împăratul cum stă treaba, dădu poruncă să se strângă de îndată la curte toți vânătorii împărătești, și când îi văzu adunați, le grăi astfel:

– Cutreierați pădurea în lung și-n lat și nu cumva să încetați căutatul până ce nu-i veți găsi pe tustrei vânătorii!...

Dar vezi că nici aceștia nu s-au mai înapoiat, nici măcar unul, de sămânță, și nici din haita de câini pe care-i luaseră cu ei nu s-a mai întors vreunul la curte. De la întâmplarea asta, niciun suflet de om nu mai cutează să intre în pădure, și pădurea rămase cufundată într-o adâncă tăcere și singurătate, de părea că-i un țintirim. Și doar din când în când mai putea fi zărit câte-un vultur sau câte-un uliu zburând pe deasupra ei.

După amar de ani, un vânător străin se-ntâmplă să treacă pe-acolo și, cum n-avea nici de unele și era în căutarea unei slujbe, se înfățișă împăratului și-i zise că el e gata să intre în pădurea aceea în care și-au pierdut viața atâția slujitori de-ai săi. Dar împăratul se împotrivi, spunându-i:

– Ei, vânătorule, nu-i lucru curat cu pădurea asta și mă tem că de te-aș lăsa să te duci, ai păți și tu la fel ca și ceilalți și nu te-ai mai întoarce!...

Vezi însă că vânătorul o ținea morțiș pe-a lui și-i răspunse:

– Lasă-mă să încerc, Măria Ta! Iar de-i vorba că te temi pentru viața mea, apoi află că-mi iau întreaga răspundere pentru tot ce mi s-o întâmpla, că mie de nimic nu mi-e frică!...

Dacă auzi asta împăratul, nu avu ce să-i mai facă și-l lăsă într-ale lui.

Vânătorul își luă câinele și se afundă în pădure. Mult timp nu trecu și câinele dădu de urma unui vânat. Și luându-și picioarele la spinare, porni după el și începu să-l fugărească. Câțiva pași să fi făcut, nu mai mulți, și-n cale odată-i răsări o băltoacă, de nu mai putu trece mai departe. Și să vezi drăcia dracului: din mlaștina aia apăru un braț gol care-l înșfăcă pe câine și-l trase în adânc!...

Dacă văzu vânătorul asta, se întoarse la curte, de luă trei oameni cu el, și-i puse să scoată apa din băltoaca aceea. Scoaseră ei, oamenii, ce scoaseră apa cu gălețile,

și când dădură de fundul mlaștinii, să vezi și să nu crezi: în mocirlă zăcea un om sălbatic, cu pielea roșie cum îi fierul ruginit... Și-atât de lung îi crescuse părul, că-i ajungea până la genunchi... Și după ce l-au legat fedeleș cu niște odgoane groase, l-au dus la palatul domnesc.

Omul cel sălbatic stârni multă uimire printre poporani, că o asemenea grozăvie de ființă nu mai întâlnise nimeni până atunci. Împăratul porunci ca prinsul să fie închis într-o cușcă de fier, și acea cușcă s-o așeze slujitorii în curtea palatului, ca să stea la vederea oricui. Și mai dădu el o pravilă, ca, sub pedeapsă de moarte, nimeni să nu cuteze a deschide ușa cuștii. Iar ca să fie mai sigur, cheia ușii o încredința spre păstrare împărătesei. De-acu' nainte, pădurea era scăpată de sălbăticiunea asta, mai frumoasă decât orice jivină, și oricine putea s-o străbată fără nicio teamă.

Ei, da' mai trebuie să zic că împăratul avea un cocon, și acu' împlinise flăcăiașul opt anișori. Și se-ntâmplă ca-ntr-o zi să se joace el cu mingea prin curtea palatului. Și tot jucându-se, nu știu cum făcu că nimeri mingea drept în cușca de fier... Dacă văzu el asta, se apropie de cușcă și-i porunci omului care stătea închis acolo:

– Dă-mi înapoi mingea!

Dar omul cel sălbatic nu-i luă în seamă vorbele și-i răspunse:

– De nu-mi deschizi ușa, nu ți-o dau!

– Nu, nici în ruptul capului n-o să fac asta, zise flăcăiașul, că doar n-o să calc porunca împăratului!...

Și plecă de acolo furios. Dar a doua zi vezi că veni iar să ceară mingea...

Omul cel sălbatic o ținu însă morțiș:

– Deschide ușa și ți-oi da-o!

Dacă-l auzi feciorașul că tot asta-i cere, se-nfurie și mai tare, dar nu vru să se-nvoiască. Și se întâmplă ca a treia zi împăratul să plece la vânătoare. Feciorașul n-avea astâmpăr, că-și dorea tare mult mingea, și iar se duse la omul cel sălbatic. Și, apropiindu-se de gratiile cele groase de fier, îi zise:

– Chiar de-aș voi să-ți deschid ușa, tot n-aș putea, că n-am cheia!...

Atunci omul cel sălbatic îi spuse:

– De asta ți-e grijă?!... Cheia se află pitită sub perna împărătesei. Du-te fuguța și ad-o!

Ce să vă mai spun eu dumneavoastră; atât de mult dorea feciorașul să-și aibă mingea îndărăt, că nu mai stătu pe gânduri și alergă de aduse cheia! Și cum se deschidea tare greu ușa, feciorul trebui să se opintească-n ea și-și prinse degetul. De cum se căscă ușa, omul cel de fier dădu buzna afară și, punându-i în mână feciorașului mingea de aur, își luă tălpășița.

Dacă văzu feciorașul că omul cel de fier se tot duce, odată îl apucă frica și începu să alerge pe urmele lui, strigând cât îl lua gura:

– Stai, nu pleca de-aici, că altminteri mănânc de la taica o papară zdravănă!...

Dacă auzi asta, omul cel sălbatic se întoarse pe locul unde se afla copilul, îl ridică în brațe, îl așează pe umăr și, cu pași grăbiți, se îndreptă spre pădure.

Multă vreme nu s-a scurs și se întoarse și împăratul de la vânătoare. Și trecând el prin grădina palatului, numai ce văzu cușca goală... O întrebă pe împărăteasă ce s-a întâmplat, dar ea ce era să-i spună, dacă nu știa nimic!... Alergă atunci biata femeie într-un suflet să caute cheia, dar cheia ia-o de unde nu-i! Strigă atunci după fecior, că parcă o presimțire rea îi înghimpase inima, dar nu primi niciun răspuns. Împăratul își trimise slujitorii să-l caute în poiana din fața palatului, dar cât îl căutară ei în poiană și hăt departe, pe câmp, nu fu chip să-l afle pe nicăieri. Ei, acu' își dădu seama împăratul de cele întâmplate, și-o mare durere îi năpădi sufletul. Și jalea asta adâncă cuprinse întreaga curte domnească.

Când ajunse omul cel sălbatic în pădure, dădu jos copilul de pe umăr și-i zise:

– De-acu', băiete, n-o să-i mai vezi niciodată nici pe taică-tău, împăratul, nici pe maică-ta, împărăteasa, c-o să trăiești numai pe lângă mine! Și mi-e milă de tine, și-o să-ți fiu ca un bun părinte, că doar de la grea ananghie m-ai scăpat. Dacă ai să mă ascuți și ai să-ndeplinești tot ce ți-oi porunci, n-o să-ți meargă rău... Că, slavă Domnului, am la comori și bănet, cum nu are nimeni pe lume!...

Omul cel de fier îi pregăti feciorului un culcuș din mușchi de ziceai că-i din puf, nu altceva. Și feciorul împăratului, de cum puse capul jos, îl și fură somnul. A doua zi, omul cel sălbatic îl duse la o fântână și-i zise:

– Vezi fântâna asta? De unde izvorăște și până la gură e plină toată numai cu apă de aur. Și apa asta e limpede și curată cum e cristalul. Tu să te așezi lângă ea și să păzești să nu cadă nimic într-însa, ca nu cumva să se întineze! Asta-i tot ce trebuie să faci, și-n fiecare seară oi veni să văd de mi-ai îndeplinit întocmai porunca.

Feciorașul se așează pe ghizdurile fântânii și începu să privească în apă. Privea el cum ieșea la suprafața apei când un pește de aur, când un șarpe de aur și păzea cu strășnicie ca nimic să nu cadă în undele aurii. Și în timp ce privea apa, fără să se clinească de-acolo, degetul începu să-l doară atât de puternic, încât, fără să vrea, îl vârî în apa de aur. Nu-i vorbă, îl trase el repede afară, dar vezi că degetul se aurise tot și, oricât se căzni feciorașul, nu mai putu șterge de pe deget poleiala de aur.

Când se lăsă seara, Hans-cel-de-Fier odată apăru lângă fântână, pasămite, venise să vadă cum și-a îndeplinit slujba feciorașul. Cătă țință în ochii lui și-l întrebă:

– Ei, s-a întâmplat ceva?

– Da' de unde! se grăbi băiatul să răspundă, ținându-și degetul ascuns la spate și ferindu-l ca să nu i-l vadă.